

Liedjes uit de ijstijd

MUZIEK

door
René van Peer

Limburgse zanger Gé Reinders deelt zijn persoonlijke geschiedenis met publiek.

Helden van Gé Reinders. Donderdag 28 oktober in Het Klooster, Nuenen (20.15 uur). Ook te zien op 19 februari 2011 in de Eendracht, Gemert. 'Het zakdoekje' is uitgegeven bij Nijgh & Van Ditmar.

'Iestied', zo noemt zanger Gé Reinders het zwijgen in zijn ouderlijk huis. Zijn moeder was in de oorlog opgepakt en had in verschillende kampen gezeten, waaronder Ravensbrück en Dachau. Het was een thema waar niet over gesproken werd. Nu staat het centraal in een boek dat Reinders geschreven heeft en in zijn nieuwste liedjesprogramma 'Helden'. Het programma is onlangs, heel toepasselijk, in première gegaan in het gelijknamige Limburgse dorp, de geboorteplaats van Reinders én van zijn ouders. Daar werd zijn moeder gearresteerd tijdens een razzia in 1944, en daar begon zijn speurtocht om het onuitgesproken verleden te ontrafelen. Wat hij aantrof, maar meer nog hoe die speurtocht hem aangreep, heeft hij beschreven in 'Het zakdoekje'. Het vond ook zijn weg in liedjes. Die brengt hij met bassist Lucas Beu-

kers en gitarist Pieter Klaassen, met wie hij speelde voor hij zich stortte op het Nederlandse blaasorkestwezen. Het is de ideale bezetting om deze liedjes mee uit te voeren. Tegelijk flexibel en intiem doen ze recht aan het persoonlijke karakter van het programma. De voorstelling is donderdag 28 oktober te zien in Het Klooster in Nuenen.

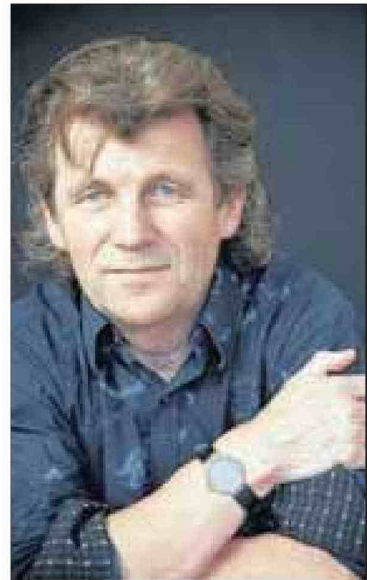
De vraag is waarom Reinders deze persoonlijke geschiedenis met zijn publiek wil delen. „Ik ben een journalist van mijn eigen emoties”, zegt hij. „Het is een zoeken naar een waarheid. Ik kan zo naar mijn emoties reiken, het wezen raken van wat er gebeurt. Dat koester ik boven alles. Als ik zo'n emotie heel precies kan verwoorden en verklanken in een liedje heb ik het idee: nu komen we ergens. Het is ook exhibitionisme, je gaat in zekere zin naakt op het podium staan. Maar deze emoties delen met je publiek is vooral een ritueel dat troost biedt. Ik merk het aan de

reacties van mensen die het zwijgen kennen uit hun eigen familie.” Dat zwijgen heeft Reinders altijd ervaren als iets akeligs. „Je wist dat er iets zat”, zegt hij. „Maar je kon er met geen mogelijkheid achter komen wat dat nou was. Als kind ga je de schuld bij jezelf zoeken. Daar gaat het lied Fantoompien over - een pijn in een been dat je nooit gehad hebt. Dat maken kinderen in Irak en Afghanistan straks ook mee. Zelfs al hebben ze dan misschien geen oorlog gekend, zo worden ze toch oorlogs-

slachtotters.”

Maar het programma gaat niet alleen over herinneringen aan pijnlijke stiltes en wat daaraan ten grond-

slag heeft gelegen. Daarvoor is Reinders te zeer een optimist. Hij spreekt dat letterlijk uit tijdens de voorstelling: „Nu heb ik mijn moeder in mijn hoofd rechtgelegd.” Er zitten veel lichte en humoristische elementen in 'Helden'. „Het is ook weer een genot om met zijn drieën op het podium te staan. Zoveel vrijheid na het werken met blaasorkesten. Dat was mooi, maar ik voelde me vaak een klassieke solist. Heel eenzaam. Dit trio is super!”

Gé Reinders: zoeken naar de waarheid.
foto Bob Bronshoff